

Тотуїсь

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (34)

Квітень

1957

ВЕЛИКОДНІ ДЗВОНИ

Дзвонять дзвони у Карпатах —
Що велике всім нам свято.
Дзвонять дзвони на Підляшші —
Що сповнились мрії наші.
Дзвонять дзвони на Волині —
Що Христос воскрес нам нині.
Дзвонять дзвони на Поділлі —
Загибать ворожій силі.
Дзвонять дзвони у Полтаві —
Ще воскреснуть нашої славі.
Дзвонять дзвони на Кубані:
— Україна знов повстане!
Дзвонять дзвони аж до моря:
— Не буде недолі-горя,
І задзвонять золоті
Дзвони волі у Софії!

сестр. Леся

Х. ЗЕЛІНСЬКА

м. сек. В. 9. Курманг, ОХ

Всім Читачам „Готуйсь” — Навачкам та Новакам
та їх Виховникам щире

Христос Воскрес!

пересилають Редакція й Адміністрація „Готуйсь”.

Вуйко Іван

Із пригод Ася

Насправді називався він Аскольд, але всі, коли не рахувати мого вчителя, кликали його: Асю. Сьогодні розкажу вам одну його пригоду, а коли схочете, то й багато більше.

Було це ще осінню. Одного дня Асю про щось довго говорив зі своїми товаришами, а потім усі разом ходили до священика. Другого дня коло дошки оголошень біля церкви з'явилась коробка з написом: „Скринька бажань”, а збоку ще дописка: „Ті, що потребують помочі, нехай вкидають листи до цієї коробки”.

І на протязі зими клопці багато бажань цих задовольнили. Одному старшому панові подарували теплий одяг, старенькій бабусі принесли дров, убогому хлопчині дали взуття, учениці книжок постарали, іншій пані грошей для дитини на молоко, і багато-багато іншого. І так вони не одну нужду злагіднили і не одну сльозу обтерли з дитячих оченят.

А оце саме перед Великоднем у коробці був такий лист:

„Дороженькі хлопчики! Я вже стара і бажань не маю, але ще одне хотіла б дуже. Я вже так давно їла колач з родзинками, і я була б рада дістати такий на Великдень”.

І більше нічого: ні підпису, ні адреси там не було.

— Що робити? Хіба залишимо це бажання несповненим?

— Що, залишити?! Ніколи! — відповів Асю.

— Добре, а де ж адреса?

— Дайте, я лиш подумаю! — Й Асю щось довго міркував.

— Маю, маю! — крикнув нараз.

— Що маєш? — всі запитали.

— Дивіться, в нашому містечку таких старих людей більше. Їм всім подаруємо колачі і між ними і ця бабуся напевно дістане.

— Що ти, Асю, видумуєш, а де ж ми стільки грошей наберемо?

— Ого, подумаєш: велика

Мал. ст. пл. І. Стецьків.

штука! А от у пекарні зараз напевно потребують помочі. Ану, давай усі туди до пана Андрія! Працюємо без заплати, але під умовою, що він спече нам 40 колачів.

І з того дня у пекарні рух, ніби в муравлиці. Хлопці поряються один скоріше за одного, а при цьому ще й жартують і сміються. А пан Андрій і справді помочі потребував; час бо був передсвяточний, а ще коли Асьо розказав йому історію з колачем, так він відразу радо погодився. І вже коли якийсь хлопчина чи палець в тісто замочив, а потім нишком облизував, чи муки дещо розсипав, то він прикидався, що нічого не помічає. — Я сам був колись молодий! — говорив.

А коли вся робота була зроблена, пан Андрій хлопцям подякував і казав в суботу вечером прийти колачі забрати.

І от, коли стемніло і надворі запанувала тиша, така лагідно-святочна, яку тільки перед вели-

кими святами відчувається, між домами то тут, то там якісь тіні ворухнулись. Там рипнули двері, там сходи заскрипіли, і чути було радісні оклики, і знову тиша.

А коли на самий же Великдень церква ясніла безліччю світел і лунав святочний спів, то і наші хлопці були там. Стояли з горючими свічками в руках і співали: „Бог дав радість нам з небес"... а їхні очі блищали тією радістю, яку дає сповнення доброго вчинку.

Та на тому не кінець. Вже на другий день у коробці було сорок листів і між ними і лист від незнайомої бабусі: „Мої дорогенькі Хлопчики! Я дуже-дуже дякую. Такого доброго колача я ще ніколи не мала. І ще дякую за два золоті гроші". — І так у всіх листах.

Хлопці зразу ж і побігли до пана Андрія.

— Пане Андрію, пане Андрію! — кричали один перед одним. — Дуже дякуємо за гроші!

— Що, які гроші? — питав він, ніби нічого не знаючи.

— Ну а за ті, що в колачах!

— Е, хлопці, про це нічого і згадувати! До вашого доброго вчинку хотів і я щось додати. Самі вже знаєте, що до всякого тіста потрібні додатки.

— Пане Андрію, а знаєте, хто ви такий? — спитав Асьо.

— Хто ж?

— Ну такий собі колач зі золотим серцем!

Всі так і бухнули сміхом, а пан Андрій з ними.

Та Асьові ніколи було там довго задержуватися. Він вже продумав, як би обілляти водою — так здорово! — сусідську служницю, що одного разу сварила на нього за те, що грався на їхньому подвір'ї.

Сірий Орел Орест

Про Ніночку і її писанку

Ішла Ніночка з церкви додому на самий Великдень і в запасці писаночку несла. А писанка та була не будь-яка: уся розмальована червоними півниками, зеленими деревами, жовтими квітками і взорами барвистими прикрашена. Кращої не мав ніхто в усьому селі! А Ніночка несла її скоренько своєму малому братчикові, бо він був такий ще маленький, що не міг піти до церкви на Великдень. Був він дуже чемний і Ніночка його дуже любила, і тому рішила подарувати йому свою красну писаночку.

Перескочила Нінка калабаньку на стежці, а її писаночка: — Скіць! — з запасочки на землю і стала котитися стежечкою. Котиться писаночка все швидше і швидше, а Ніночка біжить за нею, аж задихалася, а своєї писаночки наздігнати не може!

Викотилася писанка зі села й покотилася травою, полем, а за нею Ніночка біжить, поспішає. Закотилася писанка у темний ліс, а Ніночка біжить за нею. Хоча темно в лісі і трохи страшно, не перестає бігти, хоче свою писаночку піймати.

Закотилася писаночка аж на полянку у лісі. А на тій полянці була в землі нора. От і писаночка покотилася в ту нору і стукнула об головку Лисика-Гострозубчика, що в цій своїй норі спав.

— Прокинувся Гострозубчик: — Що це? — і побачив писанку. — От чудасія! Що за прекрасна писаночка: уся розмальована червоними півниками, зеленими деревами і взорами барвистими прикрашена! От буде красно нею на самий Великдень гратися! — І Лисик-Гострозубчик почав качати писаночку по своїй норі і гратися нею, мов м'ячиком.

А Ніночка тим часом прибігла на полянку й почала писаночки шукати. Обшукала цілу полянку, та писаночки не знайшла. От і сіла вона на середині полянки і почала голосно плакати.

Почув плач Ніночки Зайчик-Куцохвостик. Вийшов він на полянку та й питає:

— Чого ти плачеш, дівчинко?

А Ніночка відповідає:

— Несла я прекрасну писанку своєму братчикові, бо він не міг піти до церкви на Великдень. Але

писаночка покотилася сюди на полянку і пропала!

— Не плач, я поможу тобі її шукати!

Обшукали вони цілу полянку, та писанки не знайшли. От і сіли вони на середині полянки і почали голосно плакати.

Почула їхній плач Білочка-Скавунчичка. Вийшла вона на полянку і питає:

— Чого ви плачете?

А Куцохвостик відповідає:

— Несла Ніночка прекрасну писанку своєму братчикові, бо він є дуже чемменький. Але писаночка покотилася сюди на полянку і пропала!

— Не плачте, я поможу вам її шукати!

Обшукали вони цілу полянку, та писанки не знайшли. От і сіли вони на середині полянки та й почали голосно плакати.

Почув їхній плач Їжачок-Гострошпильчик. Вийшов він на полянку і питає:

— Чого ви плачете?

А Скавунчичка відповідає:

— Несла Ніночка прекрасну писаночку своєму братчикові, бо вона його дуже любить. Але писаночка покотилася сюди на полянку і пропала!

— Не плачте, я поможу вам її шукати!

Обшукали вони цілу полянку, та писаночки не знайшли. От і сіли вони на середині полянки та й почали голосно плакати.

Плачуть вони, плачуть, а слізоньки і течуть. Течуть слізонь-

ки по полянці, до нори в землі і — Кап! кап! — Лисикові-Гострозубчикові на носик.

Перестав Гострозубчик гратися писаночкою: — Що це таке? Неначе сльози?

Прислухався: — Справді, немов плаче хтось!

Виглянув на двір і побачив Ніночку, Зайчика-Куцохвостика, Білочку-Скавунчичку і Їжачка-Гострошпильчика.

А Гострошпильчик відповідає:

— Несла Ніночка прекрасну писанку своєму братчикові, бо він не міг піти до церкви на Великдень, є дуже чемменький і Ніночка його дуже любить. Але писаночка покотилася сюди на полянку і пропала!

— А яка ж та писаночка була?

— О, була вона така красна, що

Мал. юн. Рома Баб'юк.

кращої не має ніхто в цілому селі! Уся розмальована червоними півниками, зеленими деревами, жовтими квітками і взорами барвистими прикрашена!

— Не плачте, я вам її дістану!

Вернувся Гострозубчик до своєї нори і приніс Ніночці писаночку. Всі зраділи так, що їй розповісти годі! А Ніночка подякувала своїм лісовим друзям і побігла з писанкою до свого братчика. —

Маркіян Шашкевич

Веснівка

Цвітка дрібная
Молила неньку,
Весну раненьку:
— „Нене рідная!
Вволи ми волю,
Дай мені долю,
Щоб я зацвіла
Весь луг вкрасила,
Щоби я була,
Як сонце ясна,
Як зоря красна,
Щоб я згорнула
Весь світ до себе!“
— „Доню, голубко,
Жаль мені тебе,
Гарная любко,
Бо вихор свисне,
Мороз потисне,
Буря загуде,
Краса змарніє,
Личко зчорніє,
Головоньку склониш,
Листоньки зрониш,
Жаль серцю буде.“

Мал. сен. В. Титла.

Цей віршик написав славний український священник-поет Маркіян Шашкевич, що помер більше як сто років тому. Він видав теж гарну збірку віршів та оповідань „Русалка Дністрова“, разом з Іваном Вагилевичем та Яковом Головацьким. Їх трьох називали „Руська Трійця“ — бо тоді українців у Західній Україні називали „Русини“. Шашкевич написав буквар для дітей та вчив любити рідну, українську мову.

ЧИ ВАШ РІЙ ВЖЕ НАПИСАВ ЛИСТА
ДО „ГОТУЙСЬ“?

ДИТЯЧИЙ ПОКЛІН МАРКІЯНОВІ

Спасибі, отче Маркіяне,
Великий сину України!
Про тебе пам'ять поміж нами
Ніде й ніколи не загине.

Ти дітям дав „Буквар” у руки,
Навчив любити мову милу,
Щоб слово Правди і Науки,
Мов Боже сонце, нам світило.

Ти показав нам скарби мови,
Ти виконав величне діло,
Щоб світло Віри і Любови,
Мов Боже сонце, нас загріло.

Батьків, дідів священну мову
Ми, діти, будем шанувати!
Учіть нас словечко по слову,
Наш рідний тату, рідна мати!

Ніна Мудрик-Мриц

Писанки

Новачки-Бджілки похнюпили голівки. Їх сестричка Галія занедужала. Вони мали так багато гарних плянів: перша весняна прогулянка в Квітну Неділю і спільна участь всього роя разом зі сестричкою в Воскресній Утрені й гагілки...

— Не сумуйте, — потішала сестричка Оля. — Сестричка Галія швидко одужає, поки вона слаба, я буду з вами й ми здійснимо усі ваші гарні пляни.

Бджілки поїдмали голівки, але в їх очах не було радості. Правда: все, що вони запланували, відбудеться, але сестрички Галі не буде з ними, вона ж їх сестричка! Сестричка Оля добра й мила, але вона не їхня сестричка, вона тільки заступає.

— Прошу сестрички, ми хотіли б відвідати сестричку Галю, чи можна?

— Тепер ще ні. Сестричка ще дуже слаба. Коли їй покращає, тоді підете до неї.

**

Увесь час Бджілки говорили й думали про те, як вони підуть у відвідини до сестрички Галі.

— Коли це буде?

— Розкажемо сестричці про все, про сходини з сестричкою Олею, про весняну прогулянку...

— Дівчата, ми забули найважливіше!

— Що таке?

— Голіруч не годиться йти. Що ми понесемо сестричці в дарунку?

— Квіти! У мене в городі вже підсніжки цвітуть; я нарву китичку! — загомонила Леся.

— А може б писанку? — не сміливо спитала Зеня. — Сестричка любить писанки. Вона й сама гарно пише їх. Цього року не зможе написати і зрадіє, коли ми подаруємо їй писанку.

— Слухайте, що каже скупенька Зеня! — лукаво засміялася Ляля. — А чи знаєш, Зеню, які дорогі ці справді гарні писанки? Одна коштує два і пів доляра!

На личку Зені виступив гарячий рум'янець. — Знаю, — сказала вона, — але коли ми всі принесемо по пів доляра, то набіраємо саме стільки, скільки треба на писанку.

— І ти також принесеш пів доляра? — передражнювалася Ляля. — Та ж ти всі гроші складаш на твою вимріяну книжку!

— Лялю, — гостро перервала ройова Хрестя, — так не можна! Зеня добре каже. Принесемо по пів доляра і купимо сестричці писанку.

Дівчатка розійшлися. Зені було прикро. Якась невидима долоня давила їй горло. — Чому Ляля така недобра? Чому називає її — Зеню, скупюю? Чи тому, що вона щільно складає майже всі гроші, які дістає від батьків на книжку? Зеня дуже хоче купити собі книжку про життя Тараса Шевченка „Шлях Велетня”.

— Невже твій тато не може дати тобі три і пів доляра за книжку? — сміялася Ляля. — Попроси його!

Зеня мовчала, бо навіть розказувати, що її татко вже два місяці не має праці, і хоч Зеня кожного тижня дістає від нього кількадесят центів „на свої видатки”, то просити грошей на книжку вона тепер не хоче, не може! О, Зеня також любить морожене й чоколяду, і в кіно охоче пішла б, але що краще: все це, чи книжка? Певно, що книжка! Тому вона відмовляє собі ласощів і гроші складає на книжку.

**

У крамницю зайшло п'ять чепурних дівчаток. Оглядали писанки.

— Ох, яка чарівна, чорнобрива! Цю візьмемо, добре?!

— Згода!

— Скільки вона коштує, прошу пані?

— Це дорога писанка, дівчатка. Три доляри!

— Три доляри? — зідхнули

Мал. Ніна Мудрик-Мриц.

розчаровано, — а ми маємо тільки два і пів...

— То виберіть собі іншу, дешевшу.

— Так, але ця така чудова! Напевно подобалася б сестричці.

— Ми візьмемо такі цю, прошу пані. — сказала Зеня.

— Як? — здивувалися новачки.

— Я заплачу, — продовжала Зеня. — Це ж для сестрички!

— Але ж Зеню, звідкіля ти візьмеш гроші?

— З моїх ощадностей на книжку.

**

Сестричка Галя дуже раділа. Вона усміхалася до дівчаток і пестила чорнобриву писанку. Бджілки гомоніли весело. Найвеселіша, мабуть, була Зеня, а сестричка дивувалася, чому дівчатка так часто й так тепло усміхаються до Зені.

Швидко пройшов час відвідин. Швидко пройшов і цілий тиждень. Була неділя. Веселі, розсміяні Бджілки поспішали на сходини. На сходини прийде вже сестричка Галя і... песет, це ройова тайна!

На столі в новацькій домівці лежав чепурно запакований па-

куночок з написом: „Для Зені”.
Зеня розгорнула його й за-
вмерла: у пакунку була книж-
ка: „Шлях Велетня” а на пер-

шій сторінці пишалася гарно
написана присвята:

Ощадній Бджілці Зені —
подруги Вджілки.

Текля Бук

Дорога до дядька-запорозця

Чорне Море виблискувало золотом у променях сонця. Невеличкий рибацький кораблик відпливав від Одеси на південь-до гирла Дунаю.

— Тату, тату, а чому ми так поволі їдемо? — хвилювався Володя.

— Це тобі не авто і не літак, а рибацька шкуна!¹ — пикаючи люльку відповів батько. — Ось мовчи та гляди на море.

Над шкуною літали білі чайки, шукаючи собі поживи. Володя кинув у воду куски хліба і чайки з криком цілими зграями кидалися на кожний кусок.

Та небаром і те зайняття втомило Володю. Він то влазив під палубу, то біг на місток до штурмана², то просив у капітана далековида. Раптом побачив щось цікаве.

— Тату, риба літає! Літає! — Володя біг до батька і трохи не звалив його з ніг. — Тату, ти бачив диво?

— Це дельфіни. Вони рідко тут. Їх багато на південь від Криму. Там їх же і ловлять!

— Такі великі риби — ловлять? — дивувався Володя.

— Очевидно, у світі. Ловити їх їде відразу кілька рибацьких суден і літак. Літак згори стежить за дельфінами. Дельфіни пливають зграями за шпротами. Їх тому легко помітити. Літак дає знати корабликам. Човни оточують дельфінів, б'ють у водний телефон, спускаючи куски заліза на шнурку у воду. Дельфіни полошаються, збиваються в купу. Тоді їх ловлять у сіті, не раз сотками.

— Мені їх шкода! — сумно промовив Володя.

— Ото ж, синку! Як так далі піде, то в Чорнім морі і дельфінів не стане! Шкуна посувалася вздовж берегів до гирла Дністра.

— А чому нема гір? — дивувався Володя.

— Та гори на Криму. Ось підростеїц, то покажу.

Батько Володі рибачив вже давно. Та Володі на море не брав. Казав — малий. А море жартів не знає. Сьогодні перший раз узяв,

¹ шкуна-човен.

² Штурман-старшина на кораблі.

бо шхуна їхала у Вілків до гирла Дунаю. А Вілків, це батьківщина батька Володі. Та з рідні там залишився лиш один брат Василь.

Володя вже й пообідав і поспав і знов їсти схотілося, а довкола лиш море, навіть і до берегів далеко. А над вечір батько сказав одягатися і причепуритись.

— Ти не думай, що їдеш до якогось там бідного рибак! Твій дядько, хоч і рибак, але запорожець, як наші прадіди.

— Який запорожець? — Володя аж підкочив. — Хіба ж там Січ була?

— Та ні, не Січ, а запорожці після зруйнування Січі там поселилися³. Було дід розказував те, що ще йому його дід казав. Приїхали запорожці, а тут ні камінчика, ні землі сухої, і де його хату поставити? Отож повирізували комиші, покопали канали і на помостах іа земляних насипах побудували хати. Там жили й рибачили. Так і тепер. А ось, Володю, і Вілків.

Так і приїхав Володя в українську Венецію⁴, до хати на воді. Дядько Василь до пристані так і човном приїхав.

— А чому у вас вусів немає? На привітання спитав дядько Володя.

— О, а це чому ж би їх мав мати? — дивувався дядько.

— Де ж це так, запорожець та без вусів? — засумував Володя.

— Я, бачиш, запорожець-рибак. Риби вусатих бояться! — жартував дядько. Це заспокоїло Володю. Він з зацікавленням оглядав хатки на воді.

— Гарно, але сумно. Нема де побігати! — міркував Володя.

— Там далі є де бігати, не журись! — потішав дядько. — А ось і моя хата!

З біленької хатки вибігла тітка Настя і хотіла взяти Володю на руки з човна.

— Я сам, я школяр! — засоромився він.

У хаті-мов на образі. Біло, чисто, піч розмальована, як я казці про кривеньку качечку! — Це тобі не житловий будинок в Одесі⁵. — думав Володя.

— Ну, любі гості, просимо до столу! — просила тітка.

— А чи ми їмо дельфіна? — злякано спитав Володя. Боявся, може й кусок смажений літати почне.

— Та це річкова риба — сом. Хоч я рибачу і коло берегів Кри-

³ Коли москалі зруйнували Січ Запорожську 1775 року, козакі мандрували довго берегами Чорного Моря та закладали там свої оселі.

⁴ Венеція-місто в Італії, побудоване над самим морем, так, що замість вулиць є канали, наповнені водою. Відоме своїми прекрасними будівлями.

⁵ Одеса найбільша пристань на Чорному Морі, недалеко гирла Дністра.

му й Кавказу — говорив дядько. — А ти тямш, Петре, — звернувся він до батька Володі. — Як батечко нас аж до Туапсе⁶ возили. Не боялись, що ми загинемо.

— О, а може там живий пісок? — питав Володя.

— Який живий пісок? Що ти верзеш? — сердився батько.

— А то казали, що є такий пляж, де замість піску слимачки, малюсінькі, малюсінькі . . .

— А, то Євпаторія! Ох, там пляжа і краса. Там пісок з мушельок. Як сонце пригріє, золотом виблискує. А гарячий!

— От туди б я поїхав! — мріяв Володя.

— Та покищо ти в нас. — продовжував дядько. — Завтра поїдемо в Килію, то недалеко. Там мій син Андрій працює. А колись там Татари сиділи таї славний козак Голота гуляв конем. Чув про такого?

Та Володя лиш кліпав сонними очима, таї поклали його спати на ліжку Андрія.

Два брати довго сиділи, балакали. Багато літ не бачилися. Так застав їх і світанок. Вставали з Дунаю тумани. Будились працюючі рибалки-запорожці, що покинувши Січ, збудували малу Венецію-Вілків і вже дві сотки літ живуть тут своїм окремшнім життям.

⁶ Туапсе-пристань на східньому березі Чорного Моря.

⁷ Євпаторія (Давніше: Козлів) — місто на Криму.

„Гори, гори огнику!” — у таборі „Золоті Ворота”, біля Вінніпегу у Канаді.

Лідія Таурідзька (Аргентина)

Найкращий Великдень Ксені

(Казка)

Ксеня служила в найбагатшого в селі господаря. Ціле літо пасла йому на полонині худобу, а зимою помагала господині в хаті, пряла вовну та вишивала донькам сорочки, яких кожна мала більше як по дванадцять. Ксеня була донькою бідної вдови, що жила ген там в долині, де Черемош збігає з гір і закручує за Піскову гору. Дома мала Ксеня ще двох братчиків і меншу сестричку, які жили в біді, бо мама не завжди могла заробити на їхній прожиток. Єдиною їхньою підпорою була Ксеня, що раз в рік, у Великодній Четвер приходила додому і приносила мамі за рік зароблені гроші. Це був дуже радісний день для Ксені. Бо крім заслужених грошей всували господарські доньки в кишеню сердачка кожна по декілька мідяків, а господиня дарувала від себе Ксені кошик повний муки, масла, сиру та яєць. За подаровані мідяки купувала дівчина фарби та віск на крашанки, а за решту цукерки дітям. Мама нетерпеливо ждала приходу Ксені, бо щойно тоді могла вона місити великодню паску та приготувлятися як слід до свят.

— Коли б не Ксенин кошник, ми не мали б нічого на свята, — казала не раз мама дітям. І Ксеня раділа, що саме вона є при-

чиною радісних свят своїх рідних.

Але того року Ксеня йшла додому сумна, похнюпивши вниз голову, ковтаючи сльози. В руках не несла вона кошичка, а в кишенях сердачка не побренькували мідяки. Що ж сталося, що господиня пустила її додому голіруч, чим провинилась? Ой провинилася, ще й як, хоча зовсім нехотячи.

— І так добрі господарі, що віддали мені всю річну заплату і нічого не відтягнули за шкоду. А шкода велика, дві корови і вівця затратилися. І все через мою неувагу! — думала Ксеня. Але особливої нагороди не було за що давати, тому йшла з порожніми руками. А там дома на кошичок ждала мати, вже певно вогонь розпалила в печі на паску. Ксеня сіла на придорожній камінь і призадумалась. Цього року не спішно було їй додому, як інших років. Чи мама повірить їй, що вона не з пустоти та лінивства заспала там на полонині біля худоби? Всю ніч вишивала старшій доньці сорочку, хотіла скінчити, щоб на Великдень мала, а в день як пригріло весняне сонце, так і очі самі заплющилися. Здавалося дрімала хвилинку тільки, але це вистачило, щоб найкращі дві корови і біла вівця в пропасть впали.

Так мама повірить і зрозуміє, але що ж скажуть обидва братчики і сестричка, коли не принесе їм цукерків, коли на Великдень не матимуть ні паски ні крашанок. Ксеня голосно зідхнула і хотіла встати з місця, коли почула, що хтось поклав їй на плече руку. Оглянулася і побачила біля себе прекрасну молоду гудулку, ще пишніше і багатше одягнену, як доньки її господаря.

— Не сумуй Ксеню, — сказала незнайома, — я допоможу тобі.

— Хто ж ти? — спитала трохи здивована Ксеня.

— Хіба не всо одно, хто я? Я почула твій сум і прийшла допомогти тобі. Ось тобі три скляні рибки, візьми їх, а коли переходи́тимеш попри Черемош, кинь першу у воду і вияви якесь бажання, рибка сповнить тобі його. Так повтори з другою і третьою. Можеш просити, що захочеш, тільки затям, коли кинеш рибку у воду і подумаєш, що хочеш, бажання не можна ні завернути ні повторити.

Ксеня взяла три рибки і не вспіла ще подякувати, коли дівчина зникла. Швидко збігла Ксеня стежкою до ріки. — В першій попрошу кошничок повний харчів, — подумала, — в другій багато іграшок і ласощів дітям, а в третій нове вбрання мамі. Ах яка це буде радість дома.

Вже добігала до берега, коли раптово зупинилася, біля стежки

під кущем лежав якийсь чоловік і стогнав з болу.

— Що вам трапилося, дядю? — запитала.

— Впав і ноги поламав, — сказав незнайомий. — Дома ждуть мене, бо з гір іду, де працюю на хліб для рідні. Тепер калікою стану, хто прокормить моїх семеро дітей.

(Закінчення буде)

ЗАГАДКА:

А цей човник пливе по Чорному морі дня 29 квітня 1919 року. Пригляньтесь йому добре та скажіть, що написано на прапорцях, якими він дає вістку усьому світові! А Ви, дотепні новаци, самі знатимете, що тоді сталося!

Лобак і песик
Славук Габрук

Великодні грають
І радіють ,
 в - у збирається
І - а будить.

 поклала (мама)
В , в шитий,
 - у, - у, й казала
 все - ти.

Посвятив і
Станув з - ми
До и, забув навіть
Про від - и.

Аж скінчив, тоді шукає
Щого встуди
А під - ом
Там сторожить .

3 НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новачки „Дзвіночки” із Дітройту, ЗДА, заколядували цього року на „Готуйсь” 49 доларів та 45 центів. Колядували такі новачки: Маруся Барнич, Люба Захарків, Марта Обухівська, Іринка Строїч, її брат Мирон Строїч, та сестрички Таня, Оріся і Іванка.

„Готуйсь” щиро дякує їм за гарну коляду!

Новачка Аня Мостович із Люївіл, ЗДА, прислала добрі розгадки загадок за місяць грудень та одного долара на Пресовий Фонд „Готуйсь”.

Дякуємо, Аню!

Сестричка Бджілка та Вуйко Іван просять дуже подякувати новачкам та новакам „Бджілкам” і „Левенятам” з Бостону, Америка, за гарні різдвяні побажання.

Молодший братчик новака Петрусь із Вермонту, ЗДА, пише: Я є Петрусь Феценко-Чопівський, років чотири, „Лісовий Побратим”. Бо цього літа я був у таборі новаків на Діброві біля Дітройту з Мамою, як гість. Братчик Командант Когут дав мені на закінчення табору відзнаку „Лісовий Побратим”. Мій брат Юрко (десять років) був учасником того табору, а молодший брат, Івасик (два роки) приїхав з Бабою на закінчення табору на ватру. Мені в таборі подобалося, бо гарно співають пісні, є український прапор, ходять по „фас” і палять ватру.

Тут, у Вермонті немає нашої церкви, а українці — тільки наша родина. На Водохрищі ми у хаті кропили свяченою водою і

кадили ладаном. Юрко співав, я кадив, а Івась кропив. За це ми дістали від Діда, Баби, Мама і Тата — три долари і посилаємо їх для „Готуйсь”.

Всіх вітаємо і бажаємо всього кращого для „Готуйсь”!

„Лісовий побратим” Петрусь
Феценко-Чопівський

Рій „Орлики” з Нью Йорку прислав такого листа до Очайдушка Читанчика:

Дорогий Очайдушку!

Ми читали книжку „Намистечко”. Нам ця книжка дуже подобалася. Стефці найбільше подобався вірш „Весна й новачки”, Наді найбільше подобався вірш „Весна” а Любі вірш „Листочок”.

Рій „Орлики”

Новачки та новаки в Аргентині вже відбули свої цьогорічні табори у дні від 28 січня до 10 лютого, бо в них тоді літо. Табір був у Пунта дель Індію, в оселі Отців Василян. Табір називався „Ненаситець” так, як один із славних порогів на Дніпрі. В ньому були теж юначки і юнаки. Новаків було 20 а новачок 15. Гніздовою новачкою була сестричка Дарка Василик, а гніздовим новаків — братчик Владко Шепарович. Його новаки називають „Князь”. На закінчення табору складо проби: третю — вісім, другу — сім, а першу — п’ять новаків та новачок. Новацькі признання дістала одна новачка і один новак.

Новацтво дуже раде зі свого таборювання та жде, що то напишуть про свої табори цього року новачки та новаки, які таборуватимуть пізніше!

Що пише очайдушок-читанчик?

Дорогі Новачки й Новаки!

Довгий був цей останній місяць для мене. Ніяк я не міг дочекатися, щоб поділитися із Вами радісною новиною.

До моєї книгозбірні надійшла маленька синя книжечка з чудовими образками. Ця книжечка називається: „ПРИГОДА З ВЕДМЕДИКОМ“, а написав її Вуйко Квак.

Ви всі, і я теж, добре знайомі з ним, бо він часто й гарно пише про звірятко у нашому журналі „Готуйсь“, а про життя „короля українських лісів“ ніхто вже краще не знає, як Вуйко Квак.

Напевно багато з Вас має дома малу іграшку-ведмедика. Я знаю, як Ви любите її, не хочете з нею розставатися навіть тоді, коли йдете в табір, а вже напевно щонаочі спить з Вами Ваш улюблений плюшевий ведмедик.

А в цій книжечці так гарно розказує маленька Наталочка про пригоду з її ведмедиком. Купіть цю книжечку, прочитайте її своїм молодшим братчикам і сестричкам, а Ваш ведмедик радітиме, слухаючи це оповідання, що то не його зустрінула ця пригода серед засніженого лісу. А як покінчилася ця пригода, буде зна-

ти той, хто купить собі цю книжечку. Її можна замовляти просто у Вуйка Квака:

Mr. Prof. L. Bachynskij,
4414 Brooklyn Ave.
CLEVELAND, Ohio, USA

а коштує вона лише 20 центів!

Веселих Свят Цілій Новацькій Рідні

бажає Ваш
Очайдушок-Читанчик

НАШ ДОДАТОК

На додатку цього місяця: Великдень в Україні. Всі постаті та будови треба гарно розмалювати, повитинати та наліпити підставками на картон. Ану спробуйте, хто з Вашого роя найкраще це виконає!

“HOTUJS” — Magazine
for Ukrainian Children
Published by “Molode Zytia”, Inc.
New York, N. Y.
Педагог Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої
158 E. 7th St., New York 9, N. Y. USA
Apt. 3A
Загальна Редакція й Адміністрація
пл. сен. Богдан Кравців
с/о “Molode Zytia”,
306 E. 9th Street
New York 3, N. Y.

Друкарня „Свободи” — 81-83 Grand St.
Jersey City 3, N. J.